

Basme, vise...

Bragagiu

În revărsările de Lună
Când oceanele se-nalță
Basmul cu timpul se-mpreună
Și slova lui primește viață.

Minunea sufletul o crede
Deloc mirat că nu e lege,
Căci nu aude, nici nu vede,
Dar totul știe și-nțelege.

Chiar de vederea-n beznă tace,
Iar alte simțuri doar așteaptă
Potop de tihnă și de pace
Tot înecând spre el se-ndreaptă.

Că inima cu toată starea
S-aruncă-n valuri cu putere,
Cum fluxu-mpinge-n ceruri marea
Așa și ea cată tăcere.

Câte cunoaște-acum nespuse,
Câte citește ea nezise,
Când gândurile nesupuse
Înfăptuiesc cârduri de vise.

Care se duc, se duc în lume,
Care zvâcnesc spre nesfârșire
Fără să-și caute un nume
Să-l alipească la iubire.

E doar o cale înainte
Fără de laudă, ocară
Zburând ca vers fără cuvinte
Din toamnă înspre primăvară.

Iar Luna aur nou revarsă,
Vremea se scaldă în poveste
Și visurile vin acasă
Căci înainte mult mai este.
Victor Bragagiu